

Гордана Ђилас

ИЗ ПОЕМЕ ЗА МАЈКУ

21.

Као да си ме куцнула по рамену
Кажипрстом којим си умела да упозораваш и
Васпитаваш. Истим тим, без којег се обављање
Неких послова не може ни замислити
Задржавши право да сваки наш сусрет
Буде сусрет по твојој вољи
А сваки мој покушај да те дозовем
Падне као ударац о звоно у празној куполи
Звук се, као и моја жеља, враћа самом себи

Онако како се може вратити опао лист
На дрво које га је одбацило
На време да одмори
Спреми се за ново рухо
У којем те више нема
Нити ће те икада бити

22.

И питање је, колико те је било
Где си била док си тонула у вилајете сна
Доносећи вести о ближњима које си тамо
Сретала, преносећи разговоре које си са њима
Водила. За нас никад нису питали,

Није их занимало да ли смо овде гладни
Жедни или уплашени од живота

Окупирали су те онолико колико сам сада
Окупирана вестима о теби
Примајући их посредно, свет је пун гласника
Како то до сада нисам знала, док се учим да читам
Симболе и наговештаје у стварности у којој
Обитавам, а коју си ти напустила
Спознајући по ко зна који пут њену непостојаност
Вечиту променљивост, попут мора док се мрешка
И када на видуку нема померања ваздуха
А оно, живо и дубоко, у притајеној хуци
Износи на видело тек покоју капљицу воде
Налик на дечју сузу, потонулу у неповрат

23.

Предмете и ствари не помераш више
Заробљене у непомичности живе дуже од нас
И онда када их закључаш, а кључеве оставиш
На безбедно место: у црвену
Распарену дечју чарапу
Да се не изгубе, а нешто и због урока
Подсећајући на дане
Чисте радости о чијем ритму
Рачуне води неко други

Њихово одсуство
Паралисало је сваку могућност
Да се бар сати продуже
Без могућности да се цењкам и
Понудим нешто што би могло
Да одгоди догађај после
Којег воз искаче из шина и
Непрегледан низ исто таквих,
Као што си постала ти
Лебди простором
Неизрецивом у уму

24.

Била сам, и видела тишину
Која се могла чути, јер смо тишином
Разговарали моја два нежна пратиоца и ја
Док сам те тражила тамо где си се
Преселила, али те тамо није било
Или се ниси одазвала мом немом позиву
Док се одломци наших разговора ломе
Као таласи на обали који се
Као искидана трака старог магнетофона
Врти несувисло око оног
Што га у ствари покреће

Као да је био нечији живот

25.

У неком будућем времену
Онако како га исписују машине са банкомата,
У делићима секунде, за које не зна шта
Значе, бићу спремна да ухватим било какав знак
Када ћу знати да си ту, или да си била ту
Док мене није било

Лелујави одблесак присуства
Налик најситнијој честици светлости
Угрејаће и покренути
Сложен механизам бића које обитава у мени
Сведочећи да живот постоји
Само у препознавању заједништва
У коме, свака од нас бива,
На себи својствен начин жива и стварна